

Arrest

nr. 128 475 van 1 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 7 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VANDERHEIDEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine, afkomstig uit Markham en bezit u de Chinese nationaliteit. U hebt een partner in India. U hebt geen kinderen. In Tibet leidde u een nomaden – en landbouwers bestaan. U hoedde yak en schapen. In augustus 1999 verliet u Tibet nadat Chinese ambtenaren ontdekten dat uw familie foto's van de Dalai Lama thuis bewaarden en vereerden. U stak clandestien de grens met Nepal over. U reisde door naar India. U woonde er hoofdzakelijk in Dharamsala, maar had geen vaste woonplaats. In februari of maart 2001 bekwam u een verblijfsvergunning onder de vorm van een "RC" of Registration Certificate op basis van onjuiste gegevens. Zo verklaarde u bij de aanvraag van uw RC in India te zijn geboren. Samen met uw partner had u een straathandel in kledij, rugzakken en andere koopwaar. Deze goederen sloeg u in te Nepal en verkocht deze in India op straat. U kende soms problemen met de lokale politie, die uw

koopwaar afhandig maakte of om geld vroegen. Omdat u een RC bezat met onjuiste persoonlijke informatie, was u bang deze RC te gebruiken in het dagelijkse leven. U wilde asiel aanvragen in het buitenland en besloot India te verlaten. Bovendien voelde u zich gediscrimineerd in India. Een taxibestuurder rekende u als Tibetaan meer geld aan dan aan een Indiër. Als u een Indische administratie bezocht, moest u lang wachten. Op 6 februari 2013 vertrok u per vliegtuig van Delhi naar Frankrijk. U bereikte België per trein. U vroeg hier asiel de volgende dag asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uw green book, een kopie van uw registratie in het opvangcentrum voor Tibetaanse vluchtelingen in Nepal en een attest van het Office of the Reception Centre in Dharamsala neer.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in augustus 1999 heeft u sindsdien tot februari 2013 in India verbleven. U dreef samen met uw Tibetaanse vriendin handel op straat. U kocht uw koopwaar in te Nepal en verkocht deze op straat in India. In India verbleef u hoofdzakelijk in Dharamsala. U had geen vaste woonplaats.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS, p.2).

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrechten opnieuw kunnen opeisen; dat uit dezelfde informatie blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Tibetanen in India niet over een RC beschikken; en gelet op uw verklaringen met betrekking tot het feit dat u in het bezit bent geweest van een RC, bezat u aldus verblijfsrecht in India.

Volgens uw verklaringen op het CGVS zou uw RC echter onware persoonlijke gegevens bevatten. U gaf een andere naam op voor uw vader in uw RC en verklaarde valselijk in India te zijn geboren. Daarom was u steeds bang voor de politie in India (zie gehoorverslag CGVS, p.10).

U gaf daarentegen nergens aan dat u ooit problemen kende in India omdat er in uw RC wordt vermeld dat u in India bent geboren (hoewel u bent geboren in de VRC), ondanks dat u regelmatig werd gecontroleerd door de Indische politie. U verklaarde dat u steeds geld betaalde aan de politie en daarom geen problemen kende (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Ook hebt u nooit gepoogd om uw identiteitsgegevens in India te regulariseren sinds het voor alle Tibetanen, niet enkel diegene die in India zijn geboren, mogelijk is om een RC te verkrijgen. Aldus stemt uw lakse houding inzake het gebruik van uw RC niet overeen met de door u ingeroepen vrees in India. Uw verklaring dat de voorwaarden voor het bekomen van een nieuwe RC het neerleggen van een geboorteakte vereist evenals er een leeftijdsgrens aan verbonden is (met name de aanvrager moet jonger zijn dan achttien jaar), strookt niet met informatie beschikbaar op het CGVS. Uit deze informatie blijkt immers dat onjuiste informatie in een RC kan worden rechtgezet in India. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Daarenboven gaf u toe nooit te rade zijn gegaan bij de Centrale Tibetaanse Administratie ("CTA") hieromtrent, nochtans blijkt u dezelfde informatie dat de CTA bijstand verleent aan alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal". U kon niet aannemelijk maken waarom u hebt nagelaten uw RC te regulariseren. Nochtans verklaarde u dat u uw RC de laatste keer in India verlengde in maart of april 2012. Dat u niet lang wilde blijven in India en

sedert 2003 probeerde weg te gaan uit India zoals u verklaarde, is geen voldoende verschoningsgrond. Immers verbleef u er nog tot 2013.

Dat u voorts niet weet of uw RC een valse of een echte RC is (zie p.5), komt ongerijmd over. De door u aangehaalde vrees ten aanzien van de Indiase politie omwille van de onjuiste informatie in uw RC hebt u merkwaardig genoeg evenmin aangegeven in uw antwoorden in de vragenlijst van het CGVS die u met de hulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken invulde. Betreffende de overige feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u als Tibetaan gediscrimineerd werd in India (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U maakte echter nergens in uw asielrelaas gewag van verregaande persoonlijke en systematische discriminatie waardoor het niveau van vervolging is bereikt. U beweerde slechts dat een taxibestuurder u meer geld aanrekende dat een Indische klant en dat u vaak lang diende te wachten wanneer u een kantoor bezoekt (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U gaf toe nooit hulp te hebben gezocht tegen de discriminatie dat u ervaarde in India. U vermeldde geen andere vormen van discriminatie waaraan u zou zijn onderworpen in India. Derhalve haalde u geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort, alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld, wat niet geloofwaardig is (zie gehoorverslag CGVS, p.3 en 4). Gezien (op de luchthaven van India) en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg. Voorts is het ongeloofwaardig dat de mensensmokkelaar in uw plaats uw reisdocument(en) toonde aan de grenscontrole gelet op de strenge individuele immigratie controle ondermeer in Frankrijk waar u inreisde. U verklaarde dat de smokkelaar een papier toonde aan de grenscontrole, maar u slaagde er niet in dat papier te omschrijven op het CGVS.

U legde evenmin de door u gebruikte reisdocumenten noch een kopie ervan naar op het CGVS teneinde uw verklaringen te kunnen nagaan. U gaf evenwel toe een uitreisvergunning te hebben

bekomen van de Indiase politie (zie p.3). Aldus hebt u contact gehad met de Indiase autoriteiten teneinde uw vertrek uit het land te regelen en rijzen er verdere bedenkingen bij uw geuite vrees ten aanzien van diezelfde autoriteiten omwille van de gegevens in uw RC.

Bovendien kan u geen afdoende verklaring geven waarom u met behulp van een smokkelaar van India naar Frankrijk zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 950 000 INR, terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen. Het loutere feit dat u er niet aan hebt gedacht een IC aan te vragen omdat de gegevens op uw RC niet correct zijn (zie p.14), overtuigt immers niet. Temeer uw laatste verlenging van uw RC bij de Indiase autoriteiten dateert van het jaar 2012. En hieruit bezwaarlijk een vrees ten aanzien van de Indische autoriteiten kan worden waargenomen.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De door u neergelegde documenten, zijnde uw green book, een kopie van uw registratie in het opvangcentrum voor Tibetaanse vluchtelingen in Nepal en een attest van het Office of the Reception Centre in Dharamsala, vermogen niet de beoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. Immers tonen bovenstaande documenten uw Tibetaanse etnie en verblijf in India aan, dewelke niet ter discussie worden gebracht door het CGVS. Geen van de door u neergelegde documenten vormen een bewijs van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag teruggeleid worden naar China, doch kan teruggeleid worden naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5, § § 2 en 4 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een rapport van het BHCV over de bescherming die India biedt aan Tibetanen met in bijlage onder meer, een brief van de vertegenwoordiger in België van de Dalai Lama aan de Staatsecretaris voor asiel en migratie, een uittreksel van de website van het EHRM dat aangeeft dat er een zaak hangende is met betrekking tot de mogelijke uitzetting van een Tibetaan vanuit India naar China en de bescherming die India dienaangaande biedt, een rapport van de NGO Schweizerische Flüchtlingshilfe, en tenslotte een artikel van de universiteit van Denver over de rechten van Tibetanen in India.

Verweerder voegt bij zijn nota de volgende rapporten: 'COI Focus China/India/Tibet, *non-refoulement in India volgens een rapport van de "Schweizerische Flüchtlingshilfe"*, d.d. 29 januari 2014', het UNHCR-advies '*Summary Conclusions on the Concept of 'Effective Protection in the context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers'*' d.d. februari 2003, COI FOCUS China, *de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*, d.d. 25 maart 2014, en tenslotte COI FOCUS China India, *De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*, d.d. 25 maart 2014. Bij een aanvullende nota voegt verweerder nog volgend document toe: COI FOCUS: "*China – Bepalen van het risico op vervolging voor Tibetanen bij terugkeer uit het buitenland*" d.d. 19 mei 2014,

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert vanwege zijn beweerde land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat die vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien zijn land van gewoonlijk verblijf, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een eerste land van asiel is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker zou koesteren ten opzichte van zijn beweerde land van nationaliteit, China, en van het reële risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India, *in casu* terecht werd beschouwd als eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

In de bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker, die voor zijn vertrek uit India aldaar een legale verblijfsstatus had, in de onmogelijkheid zou verkeren om opnieuw toegang te verkrijgen tot India. De Raad stelt vast dat deze conclusie steun vindt in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI FOCUS, China – India, *de Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014). Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om dit gegeven te ontcrachten zodat het motief met betrekking tot de vereiste van de toegang tot het eerste land van asiel onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

2.3.2.2. Inzake de vereiste van reële bescherming van het eerste land van asiel.

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal naliet aan te tonen dat India een reële bescherming biedt in de zin van voormeld artikel, gezien India (i) Tibetanen niet erkent als vluchteling, (ii) geen afdoende garanties biedt inzake het non-refoulementbeginsel, (iii) geen duurzaam verblijfsrecht aanbiedt aan de Tibetanen. Verzoeker verwijst hiervoor naar de stukken die hij bij zijn verzoekschrift voegt.

Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen de vluchtelingenstatus niet kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, dient te worden opgemerkt dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker "*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het*

beginsel van non-refoulement". Uit dit artikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Dit is eveneens het standpunt van het UNHCR, zoals blijkt uit de 'Conclusies van Lissabon', door verweerder bij zijn nota gevoegd.

Wat betreft verzoekers stelling dat India onafdoende garanties zou bieden tegen refoulement, merkt de Raad op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier daarentegen blijkt dat het Indiase rechtstelsel voorziet in een grondwettelijke bescherming tegen refoulement. India erkende in 1966 al het refoulementprincipe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p. 18). Deze rechtspraak wordt gevolgd door de lagere Indiase rechtbanken, zoals blijkt uit een uitspraak van het *'High Court'* van de deelstaat Gujarat, die expliciet verwees naar artikel 21 van de Indiase grondwet om het principe van non-refoulement te garanderen (COI Focus China/India/Tibet, *non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe*, d.d. 29 januari 2014, p. 4). Tot slot blijkt uit de informatie die verweerder bij haar nota voegt dat er geen concrete gevallen bekend zijn van refoulement van Tibetanen naar India, hetgeen in 2012 nog bevestigd werd door een rapport van het Amerikaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p. 18 en 19). De Raad merkt tot slot op dat uit geen van de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, kan blijken dat er de laatste jaren een Tibetaan met legale verblijfstatus in India, zoals verzoeker, gedwongen zou zijn gerepatrieerd naar China. Verzoeker stelt weliswaar dat uit het rapport van de NGO Schweizerische Flüchtlingshilfe zou moeten blijken dat *"er de voorbije jaren wel degelijk enkele effectieve teruggedrijvingen en grensledingen naar China hebben plaatsgevonden"*, doch deze stelling blijkt niet uit lezing van het betreffende document. Het rapport vermeldt weliswaar dat de Tibetaanse administratie in ballingschap gewag maakte van een "deportering" van een Tibetaan zonder RC, doch dit is een voor verzoeker irrelevant gegeven, gezien hij wel over een geldig verblijfsstatuut beschikt in India. Daarenboven blijkt die "deportering" luidens de Indiase autoriteiten niet effectief te zijn uitgevoerd. De betrokkene zou niet overhandigd zijn aan de Chinese autoriteiten, doch vrijgelaten aan de grens op Indiaas grondgebied (stuk 6 bijgevoegd bij verzoekschrift, p. 4 en 5).

Wat betreft verzoekers stelling dat zijn verblijfsrecht in India *"niet duurzaam"* is, gezien *"de Indische overheid geen enkele garantie biedt dat het verblijfsrecht van de Tibetanen verlengd zal worden"*, blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de verlenging van de periodieke verblijfsvergunningen (RC) een formaliteit is die *"gemakkelijk"* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en *"dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...)* Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden". Bovendien kan *"wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes"* krijgen maar ook *"De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal"*. Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. In het rapport van het BHCV (bijgevoegd als stuk 4) staat weliswaar vermeld dat de verlenging niet wettelijk gegarandeerd is en dat de *"voorwaarden onduidelijk"* zijn, doch in de praktijk blijkt enkel dat wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt, weliswaar kan geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes. De informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van

verlenging van het verblijfsrecht (*ibid.* p. 21). Evenmin in de informatie die verzoeker bijvoegt worden voorbeelden aangehaald van Tibetanen die een verlening van hun RC geweigerd zagen. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Aldus slaagt verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in om aan te tonen dat de informatie van de commissaris-generaal onjuist is, noch slaagt hij er in om met eigen informatie aan te tonen dat er een risico bestaat dat een persoon met zijn profiel (een Tibetaan met legale verblijfstatus in India) bij terugkeer naar India geconfronteerd zou worden met een weigering van terugkeer of hernieuwing van zijn verblijfsrecht. Hoe verzoekers verwijzing ten slotte naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een individueel geval (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkene niet beschikte of kon beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging ten aanzien van zijn eerste land van asiel.

Verzoeker verklaarde India te hebben verlaten *“omdat het leven daar moeilijk is”* en hij *“vaak problemen ondervond met de politie als hij zijn waren verkocht”* (vragenlijst CGVS, vraag 5). De bestreden beslissing stelde terecht vast dat algemene socio-economische moeilijkheden geen verband houden met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, terwijl de beweerde problemen met de politie niet gelijkgeschakeld kunnen worden met vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch met ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om deze conclusies te ontkrachten. Op het gehoor bij de commissaris-generaal voegde verzoeker hieraan toe dat hij steeds bang was voor de politie omdat op zijn verblijfsvergunning (RC) onjuiste gegevens staan vermeld. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat onjuiste informatie op een RC via een administratieve procedure kan worden rechtgezet. Tenslotte gaf verzoeker aan *“gediscrimineerd te worden”* (gehoorverslag p. 13), doch nergens uit zijn asielrelaas blijkt evenwel dat verzoeker slachtoffer zou geworden zijn van discriminatie die oploopt tot vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de discriminatoire maatregelen die luidens verzoeker in India zouden gelden ten opzichte van zijn gemeenschap blijkt uit de informatie die verweerder bij zijn aanvullende nota daartegen dat *“Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen”* en dat Tibetanen er *“vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)”*, terwijl er *“geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht”* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p.26-27-28). In zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen objectieve argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan deze vaststellingen. De stukken die verzoeker dienaangaande bij zijn verzoekschrift voegt, kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indische staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER